

НЕМАЧКИ АРХИВИ ШОКИРАЛИ ХРВАТЕ: Српски кнез основао хрватску државу у 9. веку!

Борна је склопио савез са франачком државом и са својом војском послат да угуши устанак Људевита Посавског. Способни кнез Борна убрзо постаје господар у приморској Хрватској - откривају записи немачког хроничара из 9. века Ајнхарда.

Од **ВИДОВАН** -
21. фебруара 2017.

Године 818, пре избијања устанка, он је код Ајнхарда записан само као кнез Гудушчана и Тимочана (*dux Guduscanorum et Timocianorum*).

Већ идуће године, кад је водио на Купи велику битку с Људевитом, био је већ "*dux Dalmatiæ*".

У трећој години устанка (821.) Борна постаје "*dux Dalmatiæ atque Liburniæ*", дакле кнез целе далматинско-хрватске области.

Недавним одустајањем Немачке од германско-нордијске историјске школе, на основу које се пишу наши уџбеници историје дуже од једног века, отвара се простор разним манипулацијама и прекрајању историје.

Ово деценијама већ раде поједине државе, што може имати далекосежне последице на "балканско буре барута".

Константин Седми Порфирогенит, византијски владар (913-959), чија је владавина са политичког аспекта безначајна, наводно је аутор списа "О управљању државом" (De administrando imperio) у којем је описао и многе народе са којима је византијско царство долазило у додир.

Порфирогенит је једини извор тврдње о досељавању Срба и Хрвата на Балканско полуострво у седмом веку. Порфирогенита су се слепо држали и Ватикан и представници германско-нордијске историјске школе.

На нашим просторима Порфирогенит је млако оспораван, највише због чињенице да је у X веку описивао догађаје из шестог и седмог века.

Падом западне историјске школе, проучавањем српских историјских књига пре Берлинског конгреса, анализом најновијих научних открића на нашим просторима у Подунављу и детаљном обрадом дела античких историчара, српски историчари могу напоскон поставити темеље праве српске историје.

Ово је прича о Борни, кнезу тимочко-кучевском који се сматра оснивачем Хрватске државе.

Најстарију вест о Борни налазимо код Ајнхарда, познатог летописца на франачком двору.

Године 818, бележећи како су два словенска посланства ступила пред цара Лудовика жалећи се на Бугаре, он у наставку износи да су то били "legati Abodritorum ac Bornæ, ducis Guduscanorum et Timocianorum, qui nuper a Bulgarorum societate desciverant et ad nostros fines se contulerant" (посланици Браничеваца и Борне, кнеза Гудушчана и Тимочана, који су недавно из заједнице с Бугарима отпали и у наше крајеве прешли).

Борна, Тимочанин, био је заједнички кнез Гудушчанаца и Тимочана. Гудушчанци су српско племе тада настањено у долини Пека.

Име су добили по античком граду Guduscum, данашње Кучево, чији се слабо истражени остаци налазе недалеко од данашње варошице Кучева, на супротној страни Пека, при ушћу речице Кучајне.

Темељи грађевина овог града, зидани од опеке и камена, протежу се дуж Пека дужином од 4 километра. Дакле, **племе Гудушчанаца географски се налазило између Браничеваца и Тимочана.**

Борна је склопио савез са франачком државом и са својом војском послат да угуши устанак Људевита Посавског.

Способни кнез Борна убрзо постаје господар у приморској Хрватској. Године 818, пре избијања устанка, он је код Ајнхарда записан само као кнез Гудушчана и Тимочана (dux Guduscanorum et Timocianorum).

Већ идуће године, кад је водио на Купи велику битку с Људевитом, био је већ "dux Dalmatiæ". У трећој години устанка (821.) Борна постаје "dux Dalmatiæ atque Liburniæ", дакле кнез целе далматинско-хрватске области.

Из градације ових титула, може се извући закључак: да су Франци Борни, као награду и помоћ, давали све већу власт, на све већој територији, док му најзад нису дали и кнежевски положај.

Борна је умро 821. године, а за његовог наследника постављен је његов синовац Владислав. "Interea Borna, dux Dalmatiæ atque Liburniæ, defunctus est, et petente populo atque imperatore consentiente, nepos illius nomine Ladasclavus successor ei constitutus est" (У међувремену умро је Борна, кнез Далмације и Либурније, и по жељи народа, као и сагласношћу цара, његов синовац по имену Владислав постављен је за његовог наследника).

После слома устанка 822. године, Људевит је напустио свој главни град Сисак и пребегао Србима. Не зна се где је тачно Људевит побегао, али се зна да је 923. године побегао код Борниног ујака Људемисла у Далмацију. Људемисл је и сам имао титулу кнеза. Крајем 923. године Људемисл је погубио Људевита.

Људевит Посавски устанком је покушао да створи заједничку државу Јужних Словена.

Таква држава створена је 1100 година касније.

У њу је Србија ушла као победник у Великом рату, плаћену огромним жртвама, а изашла са границама из 1912. године.

КУРИР